NEW IDEA
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
ရင်ကွဲရွှေကြိုးညို
အပါအဝင်
ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

ရင်ကွဲ ရွှေကျီးညို

သတ္တဝါတစ်ကောင် ကြေကွဲစွာ မျက်ရည်ကျသည့်မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ်တိုင် ကြုံလိုက်ရသောအခါ ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များကို အံ့မခန်းဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

လေးစားအပ်ပါသော စာဖတ်သူများ ခင်ဗျာ ...

အကယ်၍ များ သွားရင်းလာရင်း ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရွှေရောင်အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ပါသည့် ကျီးကန်းလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့ကြုံကြိုက်ခဲ့ပါမူ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စိုစွတ် နေသည်ကို အစဉ်သတိပြု၍ သတိရကြပါ။ ထိုမျက်ရည်စက်များကို သုတ်ပေးခွင့်ကြုံကြိုက် ခဲ့ပါလျှင် ကရုဏာလက်အစုံနှင့် ရင်ငွေ့ကိုလှုံစေပြီး သုတ်ပေးလိုက်စေချင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ...

သူသည် ဘဝခြားလျက်နှင့် အချစ်အတွက် သံယောဇဉ်အတွက် ရင်ကွဲကာ ကြေကွဲ မျက်ရည်ကျနေသော လူဝင်စားငှက်တစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

*

(၁)

မသန်းချစ်နှင့် ကိုသန်းမောင်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသည်းတုန် အူ တုန်ချစ်ကြသည့် အကြင်လင်မယားဖြစ်၏ ။ မသန်းချစ်က ဘဏ်ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သလို ကိုသန်းမောင်က

ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး ချောမောလှပ ကျက်သရေရှိကြ၏ ။ သူတို့လက်ထပ်ပွဲကျင်းပစဉ်က သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်လောက် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်မျိုး ကျွန်တော်တို့တောမြို့လေးမှာ မရှိ ဟုထင်သည်။ နှစ်ဖက်စုလုံး ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သောကြောင့် အလှူသနှံ့မျိုးစုံ လာရောက်ချီးမြှင့်ကြ၏ ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာခဲ့သည်။ ရွှေငွေဥစ္စာ ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံအလင် စုဆောင်းမိကြသည်။ သို့ကလို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာရှိနေစဉ် ...

တစ်နေ့သောအခါ ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းသည် အချစ်ဒီရေတက်နေသည့် သူတို့နှလုံးသား သမုဒ်ပြင်သို့ လှိုင်းတံပိုးသည်းထန်စွာဖြင့် အလှဖျက်ရန် ကဆုန်စိုင်း၍ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

အဲဒီ နေ့က (၁၉--)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(--)ရက်နေ့။

ကိုသန်းမောင်က (----)မြို့မှာ ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စတာဝန်ကျနေသည်။ အဆောက် အအုံက အထပ်မြင့်အဆောက်အအုံကြီး။ သည်လုပ်ငန်းမှာကိုသန်းမောင်က တာဝန်ခံအကြီး အမှူး။ သည်တော့ ခရီးဝေးကွာလွန်း၍ ညအိပ်ညနေ အလုပ်လုပ်ရသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှ ပြန်လာသည်။

ခွဲခွာရသည့်အစဦးနေ့က မသန်းချစ်မှာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ သူမက ဘလ္လာတိယ ပျို့ထဲက စန္ဒကိန္နရီမောင်နှံလို တစ်ညဝေးတာကို နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ဆွေးသည့်နှယ်မျိုး။ ပြန် ရောက်လာလျှင် ကိုသန်းမောင် ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုတော့သည်။

သို့နှင့် ချော့ရင်း ခြောက်ရင်း မနက်စာကို မွန်းလွဲလောက်ရောက်မှ

စားရသည့် အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံခဲ့ရသည်။ အတန်ကြာ၍ ရက်သားလေးရလာတော့မှ အနေကျလာ သည်။ ချစ်လင် လုပ်ငန်းတာဝန်ကျရာမြို့သို့ ပြန်လာတိုင်း အိမ်ကဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီးများကပ်၍ အန္တရာယ်ကင်းပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း မမောနိုင် မပန်း နိုင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ မနက်ကတော့ ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကပ်နေစဉ် ရုတ်တရက် အိမ်ကြီး သိမ့်ခနဲ တုန်ခါပြီး လူပါယိုင်ကျသွားသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်မှ ပန်းအိုးတစ်လုံးလည်း ကွဲကြေမွသွား သည်။

"ငလျင်လှုပ်တယ်ဟေ့"

"အိမ်အောက်ကို ဆင်းကြ၊ အိမ်ပြင်ထွက်ကြ"

အိမ်နီးချင်းများရဲ့ အလန့်တကြား အော်သံကြားရသဖြင့် မသန်းချစ် ကပျာကယာ ထကာ အိမ်ပြင်သို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ပြေးထွက်လိုက်သည်။ အိမ်နီးဝန်းကျင်မှာ လူကြီး လူရွယ် ကလေး၊ မိန်းမ၊ ယောကျ်ားများလည်း ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကြကာ အိမ်ပြင် သို့ ထွက်လာကြပြီး သစ်ပင်မရှိသောနေရာမှာ ဝပ်နေကြ၊ ဘုရား တကြ၊ အော်ဟစ်ငိုယိုကြ။

တစ်မိနစ်ခန့် လှုပ်ယမ်းပြီးလို့ ငြိမ်သွားတော့မှ အားလုံး ကိုယ့်လူကိုယ်ရှာဆွဲကာ အိမ် ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသည်။ ကွဲကြေမွသွားသည့် ဘုရားညောင်ရေအိုးကိုကြည့်၍ မသန်းချစ် ရင်ထဲမှာ ဘာရယ်မဟုတ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ညနေဘက်သို့ရောက်သောအခါ ကိုသန်းမောင်တို့ရုံးမှ အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးနှင့် တာဝန်ရှိသူများ သူမအိမ်သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့ရဲ့မျက်နှာသွင်ပြင်များကလည်း အရယ်အပြုံးမရှိကြ။ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောရန် ဝန်လေးနေပုံလည်းရသည်။ အတန်ကြာမှ အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးက လေးတွဲ့တွဲ့လေသံနှင့်

“မသန်းချစ်ကို ဆရာ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေဆရာ၊ ဘာ … ဘာလဲဟင်”

“ညီမ စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားနော် ညီမလေး”

“ရှင်၊ ဘာ … ဘာများပါလိမ့် ဆရာရယ်၊ ကျွန် … ကျွန်မ ထိတ်လိုက်ပါဘိရှင်”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ ဟို … ဟို မောင်သန်း … မောင်”

အရေးထဲက စကားက ထွက်လို့မရဖြစ်ပြီး ဆို့နစ်နေသည်။

“မောင် … မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ ဟင် … ဟင်လို့”

“မောင်သန်းမောင် နေ့လယ်က ထမင်းစားအပြန် ခေါင်းကနေရေလောင်းချိုးလိုက်တာ ဦးနှောက်ကြောပြတ်ပြီး …”

“ရှင်၊ ဘုရား … ဘုရား၊ မောင် မောင် အခု ဘာ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆရာဟင်”

“နေရာတင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံး … ဆုံး”

“အောင်မယ်လေး မြတ်စွာဘုရား”

“ညီမ ညီမ သတိထားလေ”

“မသန်းချစ် မ … သန်း … ချစ်”

မသန်းချစ် မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အောင်မယ်လေး တစ်ချက်အော်ကာ ရင်ဂမှာ ဆို့တက်လာပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့လေသည်။

*

(၂)

အသုဘ ရက်လည်ပြီးနောက် မသန်းချစ် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောတော့။ ထမင်း လည်း စားချင်မှစားတော့သည်။ ညီမဝမ်းကွဲများက လာရောကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးနေရ သည်။ အလုပ်မှလည်း ခွင့်ရက်ရှည် ယူထားပေးရသည်။ သူမရဲ့အလုပ်ကား ကွယ်လွန်သူ လင်ယောကျ်ား ကိုသန်းမောင်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို တစ်နေကုန်စိုက်ကြည့်ပြီး -

မောင် ဘယ်နေ့ပြန်လာမှာလဲဟင် မောင်၊ ညီမ မျှော်နေမယ်နော်။ စောစောပြန်ခဲ့နော် မောင်

ဆိုသည့်စကားကိုလည်းကောင်း

မောင်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနဲ့ မှျစ်ချဥ်ချက်ထားတယ် မောင်ရဲ့၊ မောင် စားတော့မလား ဟင်၊ ညီမ ထမင်းခူးလိုက်မယ်နော်

ဆိုသည့် စကားများကိုလည်းကောင်း၊

ကျွန်မ မောင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တာ ... ဆိုပြီး သူမရင်ထဲက အချစ်ဒဿန စကားလုံးများကို မျက်ရည်များစီးကျလျက်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေလေ့ရှိ၏ ။

နောင်အခါ စိတ်ပညာဆရာဝန်များ၊ သူမတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော်ကြီးများက လာရောက်၍ တရားပြဆုံးမရသည်။ သတင်းစာမှာပါသည့် နာရေးသတင်းများကို ပြ၍ အသက်မရွေး၊ အရွယ်မရွေး၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ကွယ်လွန်ကြရသည်။ အနိစ္စ မမြဲသည့် သင်္ခါရဘဝများကို မကြာခဏ ရှင်းပြတော့မှ အသိတရားများ ပြန်ဝင်လာကာ နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် စွယ်တော်ရွက်လို နှစ်လွှာပေါင်းတစ်ရွက် အသက်နှင့်ထပ်တူချစ်ခင်ရ သည့် ချစ်လင်ကိုတော့ တစ်နေ့တစ်မနက်မျှ မေ့လို့မရနိုင်ခဲ့။

ချစ်လင်ရဲ့ ကွယ်လွန်သည့်နေ့ရောက်တိုင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြုလုပ်ကာ ရည်မှန်း၍ အမျှအတန်းဝေလေ့ရှိသည်။

တစ်ညမှာတော့ မသန်းချစ်ကို ကွယ်လွန်သူချစ်လင် ကိုသန်းမောင် အိပ်မက်တစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုသန်းမောင်က သူပြန်လာမည်ဆိုကာ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှလန့်နိုးတော့ မယုံသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရလေသည်။

*

(၃)

တစ်နေ့ အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှာ ညီမတစ်တွေ ထမင်းချက်ပြုတ်နေကြစဉ် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲမှာ ကြီးကန်းများ အုပ်လိုက်ကျပြီး နားကွဲမတတ် ဝိုင်းအော်နေသဖြင့် ချက် ပြုတ်နေရာမှထ၍ ထွက်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ အမွေးအတောင်မစုံသေးသည့် ကြီးကန်း ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သနားစဖွယ် အော်မြည်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ကြီးကန်းကလေးသည် မပျံနိုင်။ ကြီးဖို၊ ကြီးမ၊ ကြီးအုပ်ကြီးကလည်း ထိုးချီရန် ကြိုး စားနေကြသော်လည်း ကြီးပေါက်စကလေးက မျက်လုံးလေးပြူး၊ နှုတ်သီးလေးဟ၍ ရန်းကန် သလို အော်ဟစ်နေသည်။ သို့နှင့် မသန်းချစ်က သနားစရာကောင်းသည့် ကြီးကန်းပေါက်စ လေးကိုကောက်ပြီး

အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာကာ အစာရေစာများကို တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ကျီးကန်းကလေးသည် မသန်းချစ်ကျွေးသည့် အစားအစာများကို နှစ်လိုရွှင်ပျစွာ စား ၏ ။ ရေတိုက်သောအခါ အသောင်မ်းငမ်းသောက်၏ ။ သို့နှင့် ညီမတွေ အဖော်လည်းရအောင် ကျီးကန်းပေါက်စလေးကို အိမ်မှာပဲမွေးကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ပို၍ အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်ကား ကျီးကန်းပေါက်စလေး၏ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် မတ်စေ့ ခန့်ရှိသော ရွှေရောင်တောက်နေသည့် အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ထူးဆန်းစွာပါရှိနေသော ကြောင့် ထိုနေ့မှာပင် သူ့ကို ရွှေကျီးညို ဟု အမည်ပေးလိုက်လေသည်။

*

(၄)

ဒီလိုနှင့် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာသောအခါ ရွှေကျီးညိုလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အမွေး အတောင်များ စုံလင်လာခဲ့သည်။ တောင်ပံနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ အမွေးအဖြူရောင်တစ်ချောင်းစီ ပါလိုက်သေးသည်။ ရွှေကျီးညိုလေးသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ လှောင်အိမ်နှင့် မအိပ်တော့ဘဲ မသန်းချစ်ခြင်ထောင်ထဲသို့ ဝင်အိပ်လေ့ရှိ၏ ။ လှောင်ချိုင့်ထဲပြန်ထည့်လျှင် အိပ်လို့မရအောင် တစာစာ အော်လေ့ရှိသည်။ သို့နှင့် အစ်မများ၊ ညီမများက “ညည်း ယောက်ျား၊ ညည်းဘာသာခေါ်ထား” ဟု နောက်လိုက်ကြသောအခါ မသန်းချစ်ရင်ထဲမှာ ဖိုခနဲ၊ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘုရား ဘုရား ကိုသန်းမောင်များ အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြောတဲ့အတိုင်း

ဝင်စား ရောက်ရှိလာလေရောသလား”

မကြာခင် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အခြားမဟုတ် ရွှေကျီးညိုကလေးက လူစကားကို မပီကလာ ပီကလာ စပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးစွာ စပြောသည့်စကားက” သန်းချစ်” ဆိုသည့် စကားရယ်။

အိမ်သားများက “သန်းချစ်၊ သန်းချစ်” ဆိုသည့်အမည်ကို နေ့စဉ် ခကြာခဏခေါ် လွန်းမက ခေါ်ကြသောအခါ ရွှေကျီးညိုကလေးနားမှာ စွဲသွားပုံရသည်ထင်သည်။

ပထမ စခေါ်ခါစက “တန်းချစ်” ဟု အသံထွက်သည်။ များမကြာမီ “သန်းချစ်” ဟု ပီပီသသ ခေါ်လာတော့သည်။

ဒေါ့အပြင် ပဲပြုတ်ဟု နံနက်တိုင်းအော်လေ့ရှိသည်။ ဒီအသံကို ရွှေကျီးညိုက မှတ် ထားပြီး ဒေါ်ဘုမ ပဲပြုတ်ဟုအော်လျှင် သူကလည်း ပဲပြုတ်ဟု လိုက်အော်လေသည်။

တစ်ခါတော့ ဒေါ်ဘုမက ပဲပြုတ်ခေါ်သံကြား၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ လူခေါ်သည် မဟုတ်ဘဲ ကျီးကန်းတစ်ကောင်က သူမကိုကြည့်၍ “ပဲပြုတ်၊ ပဲပြုတ်” ဟု လှောင်သလို အော်နေသည်ကို မြင်ရကြားရတော့ ဒေါ်ဘုမ လွန်စွာအံ့သြသွားခဲ့ရလေသည်။

ဒါမျှမကသေး၊ မသန်းချစ်တို့အိမ်အနီးမှာ အကြော်စုံရောင်းသည့် မိသားစုနေကြ သည်။ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ကုလားမသည် မနက်လင်းခါနီးကျလျှင် အအိပ်ကြီး သော သူ့သမီးအကြီးမ မမွှေးကို နာမည်ခေါ်၍ အော်နှိုးလေ့ရှိသည်။ “မမွှေးထတော့၊ ဟဲ့ မမွှေး ထတော့လေ” ဆိုသည့်စကားကို ကြားရဖန်များသောအခါ ၎င်းအမည်ကို ရွှေကျီးညို အလွတ်ရသွားခဲ့လေသည်။

နံနက်တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံကြားသည်နှင့်

ရွှေကျီးညိုက အကြော် သည်အဒေါ်ကြီးအိမ်ရှေ့သို့ သွားရောက်ပြီး “မမွေး ထတော့၊ မမွေး ထတော့” ဟု အော်လေ့ ရှိရာ ကြားရသူတိုင်း အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်တော့။ အဲဒါပြီးလျှင် အကြော်ဆိုင်ကိုသွားသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဗယာကြော်တစ်ခု ကျွေးသည်ကိုစားသည်။ အလုပ်မအား၍ မပေးနိုင်သေး လျှင် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို လိုက်ဆိတ်ကာ တောင်းလေ့ရှိသည်။ အကြော်ရမှ သူ့အိမ်သို့ ပျံလေ့ရှိသည်။

ညနေပိုင်းရောက်လျှင် ရွှေကျီးညိုက လမ်းထဲမှကလေးများနှင့် ရော၍ ကစားသည်။ ကလေးများ သင်ပေး၍ “နိုး နိုး”၊ “မဟုတ်ဘူး”၊ “မရှိဘူး” ဆိုသည့်စကားလည်း ပြောတတ် ခဲ့သည်။

အများအံ့ဩစရာ ကောင်းသည့်အဖြစ်ကား ပြောလျှင် ယုံချင်မှ ယုံကြပေလိမ့်မည်။

ရွှေကျီးညိုကလေးသည် မသန်းချစ်အလုပ်သို့ သွားသောအခါ ကားဂိတ်ထိအောင် လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမ အိမ်ကထွက်လျှင် မြေကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်၍ လိုက်သည်။ အတန်ကြာ ၍ ညောင်းလျှင် သူကကြိုပျံနှင့်ပြီး ရှေ့ကသွားသည်။ ရွှေကျီး ပြန်တော့ ဆိုမှ တစ်ချက်အောင် နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

ညနေ (၄)နာရီထိုးလျှင် လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတိုင်မှာနား၍ ကလေးများဆော့နေသည် ကိုကြည့်ပြီး အော်ဟစ်မည်။ မသန်းချစ်အလုပ်ကပြန်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကစားနေရာမှ လှစ်ခနဲ ထပျံ၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ကာ သွားကြိုသည်။ မသန်းချစ်က လက်ဆန့်ပေးလိုက် လျှင် လက်ပေါ်မျာခိုနား၍ ပြန်လိုက်လာမည်။ ကလေးများက ဒါကိုမြင်လျှင် “ရွှေကျီးညို လာလေကွာ၊ ငါတို့နဲ့ကစားပါဦးကွ” ဟု ခေါ်လျှင် -

“နိုး နိုး” ဟု ဘိုသံနှင့်အော်ရင်း ခေါင်းကိုယမ်းပြသောအခါ ကလေးများ သဘော ကျ၍ မဆုံးနိုင်ကြတော့။

*

(၅)

ရွှေကျီးညိုကလေး လူစကားပြောတတ်သောသတင်းသည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် နားမှသည် အရပ်လေးပါးသို့တိုင် ပျံ့နှံ့ကာ မြင်ဖူးကြားဖူးလို၍ လာလာကြည့်ကြသည်။ အချို့ လိမ္မာလွန်းလှချည်ရဲ့ဆိုကာ စားစရာများလက်ဆောင်ပေးကြသည်။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက် ကြသည်။

အချို့ကတော့ "ဒါ မသန်းချစ်ရဲ့ ကွယ်လွန်သူယောကျ်ား ပြန်ဝင်စားတာပဲ" ဟု ပြော ဆိုဝေဖန်ကြသည်။

မသန်းချစ်က မယုံရဲ ယုံရဲဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ သံယောဇဉ်စိတ်ကြောင့် လက်ခံချင်သလိုလို စိတ်ကူးရှိတတ်ခဲ့သည်။ ရွှေကျီးညိုလေးသည် သွားလည်အတူတူ စား လည်းအတူတူ အိပ်လည်းအတူတူ သူနှင့်မခွဲမခွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေသည်ကိုတွေး ပြီး ကိုသန်းမောင်များ ဝင်စားလေရော့သလားဟု သံသယဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆွေတော်မျိုးတော် ကျီးကန်းများက ရွှေကျီးညိုကို မကြာခဏ လာလာခေါ်လေ့ရှိကြ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွေတော်မျိုးတော်များနှင့် လိုက်သွားလေရာ မသန်းချစ် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ အချိန်တန်တော့ မသန်းချစ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့် မသန်းချစ်က -

"ရွှေကျီးညိုရယ်၊ ငါ့ကိုချစ်ရင် တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့" ဟု ပြောလိုက်သော အခါ ရွှေကျီးညိုကလေးက တစ်ချက်တွေဝေသွားခဲ့ပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ နောင်ဘယ်သောအခါ မျှ အခြားကျီးအုပ်များလာခေါ်သည့်တိုင်

ရေထွေးလိုက်ပါသွားခြင်း အလျှင်းမပြုတော့။

*

(၆)

လူ့ဘဝ ကံကြမ္မာသည် ဆန်းပြားများထွေလှ၏ ။

ထို့အတူ သတ္တဝါတို့၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း ဆန်းကြယ်ထွေပြားလှ၏ ။

အခု ဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်။

တစ်နေ့သောအခါ ဖူးစာရေးနတ်မင်းသည် မသန်းချစ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝကို မကြည့်ရက်လို့ထင့်။ ဖူးစာရေးမြှားတစ်ချောင်းနှင့် အသည်းနှလုံးကို ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။

မသန်းချစ်က ဘဏ်ကြီးတစ်ခုမှာ ငွေသွင်းငွေထုတ် ကောင်တာထိုင်ဝန်ထမ်းဖြစ်၏ ။ အဲဒီ မှာ ငွေသွင်းငွေထုတ်လာလုပ်သည့် ကိုကောင်းမြတ်ကျော်ဆိုသည့် လူပျိုကြီးနှင့် လုပ် ငန်းသဘောအရ ရင်းနှီးကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကိုကောင်းမြတ်ကျော်ကလည်း မသန်းချစ်ရဲ့ ဣန္ဒြေရှင်အပြုံးနှင့် အတွင်းမနောကို နှစ်သက်လေးစား၍ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိ သည်။

တိုတိုဆိုရလျှင် ...

ထိုသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာရာမှသည် ရှေးရေစက်လက်ကျန်ကြောင့်လား အခုရေစက် အသစ်ကြောင့်လား မသိ၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြကာ မကြာခင် ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက် ရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကောင်းမြတ်ကျော်က လက်ထပ်ကြရန် မကြာခဏ ဖွင့်၍ ပြောသည်။

ထိုအခါ ကိုသန်းမောင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်လာပြီး ခေါင်းညိတ်ရခက်နေပြန်သည်။ ဆိုရလျှင် ကိုသန်းမောင်ကိုလည်း မမေ့နိုင်သေး။ သူ့ကိုလည်း သံယောဇဉ်ကဖြစ်နေသည်။ ကိုကောင်း မြတ်ကျော်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ ရောက်လာလျှင် မသန်းချစ်နေအိမ်သို့ အလည် လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီ မှာပဲ စားသောက်သည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ...

တစ်နေ့၊ မသန်းချစ်နှင့် ကိုကောင်းမြတ်ကျော် အတူယှဉ်တွဲ၍ ခြံထဲသို့ဝင်လာသည် ကို ရွှေကျီးညိုလေး ရုတ်တရက်မြင်လိုက်သောအခါ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကိုကောင်းမြတ်ကျော်အား ထိုးဆိတ်သဖြင့် အိမ်သားများက မနည်းဖမ်းထားကြရသည်။

ခမျာ ထိုင်သာထိုင်နေရသည် ကျီးကန်းက သူ့မျက်လုံးများ ထိုးဆိတ်လိုက်မှာလား ဟု သွေးလန့်နေရ၏ ။ မပြန်မချင်း ဒေါသတကြီး အသံတစာစာနှင့် အော်လေ့ရှိရာ အားလုံး က လက်ဖျားခါအံ့သြကြရသည်။

နောင်အခါ ကိုကောင်းမြတ်ကျော် အလည်လာရောက်တိုင်း မသန်းချစ်ရေ ခွေးကြည့် ပါဦး အစား မသန်းချစ်ရေ မင်း ရွှေကျီးညိုကိုကြည့်ပါဦး ဆိုရလောက်အောင် ပြောစမှတ် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကိုကောင်းမြတ်ကျော် ပြန်သွားသည်ဆိုသည်နှင့် ရွှေကျီးညိုလေးက မသန်းချစ်ပေါင် ပေါ်သို့တက်နားကာ မသန်းချစ်ကို နှုတ်သီးနှင့် ထိုးဆိတ်တော့သည်။ “အမလေး နာလှပါ တယ် ရွှေကျီးညိုရဲ့” ဟု အော်လည်း ဆိတ်နေလျက်ပင်ရှိသည်။ သို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း များက

“ရွှေကျီး နင့်သခင်မ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်၊ သဘောတူရဲ့လား”

အဲဒီ လိုမေးလိုက်သောအခါ ကျီးတိရစ္ဆာန်ငှက်ပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း စူးစူးရှရှ တစ် ချက်အော်ပြီး မေးလာသူများကို နှုတ်သီးနှင့်လိုက်ဆိတ်သည်ကို မကြာခဏ အံ့ဖွယ်ကောင်း အောင် ကြုံခဲ့ရလေသည်။

*

(၇)

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဝိုင်းဝန်းနားချမှုကြောင့် နောင်အရေး ကို မျှော်တွေးကြကာ မသန်းချစ်နှင့် ကိုကောင်းမြတ်ကျော်တို့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး လက် ထပ်လိုက်ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ...

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ရွှေကျီးညို လုံးဝအစာမစား။ မသန်းချစ်ခေါ်ကျွေးလည်း မစား၊ အခြားလူများက ချော့မော့၍ အစာပြလည်း လုံးဝ မတို့မထိ မစား။

မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ပရိတ်သတ်အစုံရှိနေခိုက် ရွှေကျီး ညိုသည် အိမ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ခြံပေါက်ဝသရက်ကိုင်းမှာနားနေရင်း အိမ်ဘက်သို့ကြည့်၍ ကြေ ကွဲသံနှင့် အော်နေရှာသည်။ ကလေးများက ဝိုင်းချော့လည်းမရ။ ဘာ အစားအစာမှလည်း မစားတော့။ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်ထဲသို့ပင် မဝင်။

မသန်းချစ်လည်း ဧည့်ခံရေးကိစ္စများနှင့် အလုပ်များနေ၍ ရွှေကျီးညိုကို လှည့်မကြည့် နိုင်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံကိစ္စများ ပြီးစီးတော့မှ ရွှေကျီးညိုကို သတိရ၍ လှမ်းခေါ်ရတော့သည်။

"ရွှေကျီးညိုရေ "

ကျီးကန်းကလေးက သစ်ပင်ပေါ်မှာပဲ မတုန်မလှုပ်နှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ခါတိုင်း သူမအသံကြားလိုက်လျှင် လက်ပေါ်သို့ လှစ်ခနဲလာနားနေကျ ရွှေကျီးညို ဘာများအလို မကျပါလိမ့်။

"လာလေ ရွှေကျီးညိုရဲ့၊ လာလာ အစားစားမယ် လာနော်"

အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်လည်းမလာ။ အချို့က ရွှေကျီးညို စိတ်ကောက်(သို့) စိတ်ထိခိုက် နေသည်ဟု ရိပ်မိကြ၍ ဝိုင်းဝန်းချော့ခေါ်ကြသည်။

ထိုစဉ် ရွှေကျီးညိုကလေးသည် ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ ခေါ်နေကြသူများကိုကြည့်ပြီး မျက် လုံးအိမ်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များ ရွတ်တရက်စီးကျလာသည်ကို အားလုံးက မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ကြရသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကြပြီး စိတ်ထိခိုက် ကရုဏာသက်သွားကြ သည်။ အံ့လည်း အံ့ဩကုန်ကြသည်။

ရွှေကျီးညိုမျက်ဝန်းက မျက်ရည်ဝဲကျသည်ကို သူတို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးကြ။

"ရွှေကျီးညိုရယ်"

မသန်းချစ်က ကျီးကန်းကလေး မျက်ရည်စိုစွတ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သူမပါ အလိုလို ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥများ စီးလိမ့်ကျလာသည်။ ကိုကောင်းမြတ်ကျော်က ကြင်စဦး ဇနီး သည် စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကိုသိ၍ ကြင်နာစွာပခုံးကိုလာဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်သည်။

မသန်းချစ် စကားမပြောနိုင်တော့။ စိုစွတ်မျက်ရည်စက်များနှင့် ဟိုးအဝေးကို ငေးမော ကြည့်နေသည့် ရွှေကျီးညိုကလေးကိုကြည့်၍ မျက်ရည်သာ တွင်တွင်ကျနေမိသည်။

ထိုစဉ် ရွှေကျီးညိုကလေးသည် သစ်ပင်ကိုင်းပေါ်မှ ခုန်ပျံကာ မသန်းချစ်ပခုံးပေါ်သို့ ဖွဖွလေးလာ၍ နားလိုက်သည်ကို အားလုံးပဲမြင်လိုက်ကြရသည်။ မသန်းချစ် အရမ်းဝမ်းသာ သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ရွှေကျီးလေးသည် သူ့သခင်မ မသန်းချစ်ရဲ့ ညာဘက်ပါးကို သူ့ရဲ့ နှုတ်သီးနှင့် အတန်ကြာ ဖွဖွလေးတို့ဆိတ်ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ရုတ်ချည်းပဲ ခြံထဲမှသည်ခြံပြင် သို့ ထိုးပျံသွားတော့သည်။

"ရွှေကျီးညို"

"ရွှေကျီးညိုရေ ပြန်လာခဲ့လေ ရွှေကျီးညိုရဲ့"

မသန်းချစ်ကလည်း လှိုက်လှဲသံနှင့် အော်၍ ခေါ်သည်။ ကျန်လူများကလည်း ဝိုင်း၍ အော်ခေါ်ကြသည်။

"ရွှေကျီးရေ လာလာ ... လာလာ"

"သား ရွှေကျီးညို ပြန်လာလေ သားရယ် လာလာ ... လာလာ"

ရွှေကျီးညို ပြန်မလာတော့ပါ။ လှည့်၍ လည်း မကြည့်တော့ပါ။ နောက်ဆုံး နှုတ် ဆက်သည့်အနေနှင့် ဝန်းကျင်မှာဝဲလိုက်ပြီး ကြေကြေကွဲကွဲ ရင်ခေါင်းသံပါသော(အာလုပ်) သံနှင့် အော်လိုက်ပြီးနောက် မိုးကောင်းကင်လေထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။

သူတို့ တစာစာ အော်ဟစ်ခေါ်နေကြသည့် အချိန်မှာပင် အဖော်ကျီးအုပ်အကောင် ငါးဆယ်ခန့်သည် ရွှေကျီးညိုကို ဝမ်းသာအားရ ဖေးမ၍ ဟိုးအဝေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ သည်ကို နောက်ဆုံးအဖြစ် ဆို့နစ်ကြေကွဲစွာ မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

*

(၈)

သတ္တဝါ ကြေကွဲမျက်ရည်ကျသည့်မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ်တိုင်ကြုံ လိုက်ရသောအခါ ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များကို အံ့မခန်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လေးစားအပ်ပါသော စာဖတ်သူများ ခင်ဗျာ ...

အကယ်၍ များ သွားရင်းလာရင်း ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရွှေရောင်အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ပါသည့် ကျီးကန်းကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့ကြုံကြိုက်ခဲ့ကြပါမူ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက် ရည် စိုစွတ်နေသည်ကို အစဉ်သတိပြု၍ သတိရကြပါ။

ထိုမျက်ရည်စက်များကို သုတ်ပေးခွင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ပါလျှင် ကရုဏာလက်အစုံနှင့် ရင် ငွေ့ကိုလှုံစေပြီး သုတ်ပေးလိုက်ကြစေချင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ...

သူသည် ဘဝခြားလျက်နှင့် အချစ်အတွက် သံယောဇဉ်အတွက် ရင်ကွဲနာကျကာ မျက်ရည်ကျနေသော လူဝင်စားငှက်တစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

*

ထူးဆန်းသောမတ်စေ့တစ်စေ့

(၁)

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာ မင်းကြည်လှိုင်လာခေါ်၍ ကျိုက်အင်းဘုရား၌ အမိဌာန် စခန်းဝင်နေသည့် အဘဦးအောင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျိုက်အင်း ဘုရား အရှေ့ဘက်မှာလည်း ရှေးဟောင်းကိုးတောင်ပြည့် ဘုရားဟောင်းများ၊ ဂဝံရုပ်ပွား တော်များ၊ ဂဝံသိမ်တော်ကြီးပါ ပေါ်တော်မူနေ၍ အကျော်ဇေယျ ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အဘ ဦးအောင်ကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ အဘက နောင်လာနောက်သားတို့ မဆင်မခြင် မလုပ်မိ စေရန်အတွက် အလွန်ဆန်းကြယ်လှသော သူ့ဘဝ ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းအား အောက်ပါ အတိုင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

*

(၂)

ကျုပ်တို့ ကာလသားအရွယ်က မြန်မာပြည်တစ်ဝန်း ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ တဘောင်တစ် ခု ပေါ်ခဲ့တယ် ကိုညို့မှိုင်းရဲ့။

အဲဒီ တဘောင်က ဘာလဲဆိုတော့ "ယက်သဲ့ကြား ငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး ကြောင်စား၊ ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားကယ်မယ်" တဲ့။

နောက် တစ်ဘောင်တစ်ခုကတော့ "ဓာတ်ပေါင်းဘုရား တည်ဆိုက်ထား မြို့ရှာ အမြန် အေးလတ္တံ့" တဲ့။

၁၂၄၇ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် (၈)ရက်နေ့မှာ

ကျုပ်တို့ရဲ့သာသနာ့ဒါယကာ သီပေါ မင်းကို အင်္ဂလိပ်က နိုင်ငံပါအဓမ္မသိမ်းပြီး ရတနာဂီရိကို အကျဉ်းသားအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး တစ်တိုင်းပြည်လုံး ထီးကျိုးစည်ပေါက်လို့ သာသနာ တော်ပါ ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့ဟာ အချင်းချင်းညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကို ဝါဒခြားမင်းရဲ့လက် အောက်မှာ ကွယ်ပျောက်မသွားစေရန်အတွက် သာသနာပြုအဖွဲ့အသီးသီးကို ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ တဘောင်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်ရောဟေ့။

“ဘုရားလေးငယ်ငယ် ကိုးတောင်ပြည့်တည်၊ ငယ်သာငယ် ကယ်ဆယ်မယ့်ဘုရား၊ ဓာတ်ကောလီ သုံးဆယ်ကူးအောင်ကွယ် ဖူးကြအများ” ဆိုတဲ့ တဘောင် တိုင်းပြည်မှာ ပလူပျံအောင် ကျော်နေချိန်ပေ့ါ။

အဲဒီ အချိန်ကစပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတွေတည်ကြပြီး သာသနာ့ အကျိုးကို လုံးပန်းခဲ့ကြတာ ဘာသာသာသနာ အစွန့်ရှည် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပါရောလား မောင်ရာ။

မြို့ရွာအနှံ့မှာ စေတီအသစ်တွေတည်ကြသလို ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကိုလည်း ဖော်ထုတ်ပြုပြင် ကုသိုလ်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ပြောရရင် ဘာသာရေးကိုအမှီပြုပြီး စည်းလုံးခဲ့ကြ တယ်။

*

(၃)

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျုပ် ကာလသားပေ့ါ။ ကျုပ်က အရက်သမား။

ကြက်သမားပါ ဗျာ။ ကျုပ်ရယ်၊ ဒီပါရယ်၊ မိုက်ခဲရယ်၊ စိန်ကြီးရယ်ဆိုတာ ကျိုက်အင်းရွာမှာ နာမည်ကြီး လူ ပေလူတေများပေ့ါ

ရိုက်ရမလား၊ နှက်ရမလား၊ လုရမလား၊ ရွာမနိုင်သားတွေပေ့ါ။ အရက်ချက်တဲ့နေရာ မိုက်ကြေးလိုက်ခွဲ။ ဖဲဝိုင်းလုပ်တဲ့နေရာ မိုက်ကြေးလိုက်ခွဲ၊ အရက်ကိုမိုးလင်းအောင်သောက်၊ အိပ်ချင်တဲ့အရပ်မှာအိပ်၊ စားချင်းတဲ့အရပ်မှာစား၊ နွားခိုး၊ ကြက်ခိုး၊ အမျိုးမျိုး ဆိုးကြသူများ ပေ့ါ။ ကျုပ်ထက် ဟိုအကောင်သုံးကောင်က ပိုမိုက်တယ်။ ရမ်းကားတယ်။ တစ်နယ်လုံးရဲ့ အော့ကြောလန်စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးက နံပါတ်တစ်တွေပဲ

သူကြီးလက်လန်တဲ့လူတွေဆိုတော့ ရွာသားတွေကတော့ ပြောမနေနဲ့။ မျက်မုန်း ကျိုးပေ့ါဗျာ

တစ်နေ့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်တင်ပွဲ လုပ်တယ်ဗျ။ ဆိုခဲ့သလို ပါပဲ အမြို့မြို့အရွာရွာမှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတွေ အနှံ့တည်နေချိန်ပေ့ါ

တစ်ရွာလုံး ဘုရားစေတီ ထီးတင်ပွဲမှာ လုံးပန်းကြတယ်။ ရွာက ဆိုင်းဝိုင်းပါထည့် တော့ အကအခုန်တွေနဲ့ ကိုးတောင်ပြည့် ထီးတော်တင်ပွဲဟာ စည်ကားလှသပေ့ါဗျာ။ ည ဘက်မှာ ရုပ်သေးပွဲက ပါလိုက်သေးတယ်။ သူကြီးက ပွဲဝင်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ကိုခေါ်ပြီး မေတ္တာ ရပ်ခံတယ်။ အဲဒီ မှာ ခေါင်းဆောင်က ဒီပါလေ

"ဒီပါ မင်းတို့ဆီက ငါ အကူအညီတစ်ခု လိုချင်တယ်ကွာ"

ဒီပါက ခပ်ထွေထွေလေသံနဲ့ ...

"ဘာအကူအညီလဲ သူကြီးရ၊ ကျုပ်တို့ကို အချုပ်ထဲပို့ဖို့ အကူအညီလား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တို့ရွာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ ထီးတင်မယ်လေကွာ"

"ဘုရားဒကာလိုတယ်ပေ့ါ"

"အဲ ... အဲ ... မင်းကတော့ လုပ်မယ်ကွာ။ ဘုရားထီးတင်ပွဲမှာ

ရပ်သေးပါမယ်ဆို တော့ ရွာပေါင်းစုံက လာကြမှာကွယ့်။ အဲဒီ မှာ မင်းတို့ပွဲထိန်းအနေနဲ့ ဝိုင်းကူကြဖို့ပါ”

“ဗျာ ကျုပ်တို့က ပွဲထိန်း ဟုတ်လား”

“အေး”

“ခင်ဗျား ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ကိုးအိမ်ခေါင်းတွေက ဘယ်သွားအိပ်ကြမှာလဲ”

“သူတို့လည်းပါတာပေ့ါကွာ။ မင်းတို့က အဲ ...အဲ ဘာပြောရမလဲ။ ရွာမှာ ဩဇာညောင်း တဲ့ ကာလသားတွေဆိုတော့ သူများရွာက လာမကျယ်ရအောင်၊ ရန်မဖြစ်ရအောင်၊ ပွဲမပျက် အောင် ထိန်းရမှာ။ မင်းတို့ကာလသားတွေနဲ့ ငါတို့အဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား မောင်ဒီပါရာ”

သူကြီးက သို့ကလို ဒီပါတို့ကို ရှေ့တန်းတင်လူရာသွင်းလိုက်တော့ ဒီပါ ဘဝင်မြင့် သွားတယ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သူကြီး ကိုသာဆောင် ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး။ အချုပ်ထဲ ရောက်ရှိရေးသာ ကြိုးပမ်းတဲ့ သူကြီးပါဗျာ

“အဲဒီ လို လုပ်တဲ့အတွက် အကျိုးအမြတ်အဖြစ် ကျုပ်တို့က ဘာရမှာလဲ သူကြီးရ”

“အကျိုးအမြတ်ကတော့ ကုသိုလ်ပဲပေ့ါ မောင်ရာ”

“ဟာဗျာ ကျုပ်တို့က ကုသိုလ်မလိုပါဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လိုတာက အဲ ... အဲ ... အရက် ပဲဗျ”

“နည်းနည်းပါးပါး အချမ်းပြေတော့ သောက်ပေ့ါကွာ။ ငါ ဖန်တီးပေးပါ့မယ်”

“ပွဲဝင်တဲ့ ညပဲနော်။ နောက်နေ့တော့ ကျုပ်တို့သဘောအတိုင်းပျော်မှာပဲ”

ဒီလိုနဲ့ အပေးအယူမျှသွားပြီး ရပ်သေးပွဲဝင်တဲ့ ပြာသိုလဆန်း

(၁၄)ရက်ညမှာ ဒီပါက အရက်ကလေးခပ်ထွေထွေနဲ့ ပွဲထိန်းလုပ်ပြီး ဟိုဩဇာပေး၊ ဒီဩဇာပေး လုပ်တာပေ့ါကွာ။ လူတွေက အမြင်ကတ်ပေမဲ့ သူကြီးပါ ပစားပေးထားတော့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်လို့ ပေ့ါ။ သူ့အရှိန်နဲ့ ကျုပ်တို့အုပ်စုကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြို့ပိုင်အလား မှတ်နေကြတာ ပေ့ါကွာ။

တိုတိုပြောရရင် အဲဒီ ညက ရုပ်သေးပွဲဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ အေးချမ်းစွာအောင် မြင်သွားခဲ့တယ်။ သူကြီးကလည်း ဂမ်းသာလွန်းလို့ မိုးလင်းခါနီး ကျတော့ သုံးချင်ရာသုံး ဆိုပြီး ငွေတစ်ရာချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ အရက်ကိုးမောင်းသောက်။ အမြည်းကောင်းကောင်းစားပြီး ပျော်လိုက်ကြ ကလိုက်ကြတာ လူကို လွတ်နေတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အရက်မူးမူးထွေထွေနဲ့ ကျုပ်တို့လေးယောက် ဘုရားထီးတော်တင်ပွဲ ကျင်းပရာကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ မှာ နတ်ဒိုးသံလည်း ကြားရတယ်။ စည်တော်တီးသံလည်း ကြားရတယ်။ လူတွေ ကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ပ့ါဗျာ။ ကျုပ်တို့ရောက်သွားတော့ ထီးတော်ကို ပန်းရထား စက်သီးကြိုးနဲ့ တင်နေတယ်။ ရဟန်းသံဃာတော်များ၊ ပိတ်ဖြူဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဦးဆောင်ပြီး ယောဂီဝတ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ ကလေးလူကြီးမကျန် ကြိုးဆွဲပြီး ထီးတော်တင်နေကြ တယ်။

ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း အောင်စည်တီးလိုက်သမှ မျက်ရည်ကျလောက်ပါပေရဲ့ကွာ။ နတ် ဒိုးတီးတော့လည်း ဝင်ပူးကြ။ အောင်စည်တီးတော့လည်း ဝင်ကကြနဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလိုပွဲမျိုး ပျော်စရာကောင်းတာမျိုး မကြုံဖူးပါဘူးကွာ။

ဘုရားစေတီ ထီးတင်ပြီးလို့ ပန်းရထားလည်း မြေပြင်ကိုပြန်ဆင်းလာရော အဲဒီ အချိန် မှာ လူကြီးတစ်ဦးရယ် ပရိတ်သတ်အထဲကို ဖြုန်းခနဲ ကမူးရှူးထိုးဝင်လာသမို့ လူအုပ်ကြီး လည်း လန့်ဖျန့် တွန်းလဲကုန်ကြတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ -

အဘိုးကြီးတစ်ဦးကွ။ အသက်က (၆၀)လောက်ရှိမယ်။ ပုဆိုးအဖြူကွက်တုံး ညစ် ထေးထေးကြီးကို ဝတ်လို့၊ ပင်နီ အဖြူတိုက်ပုံအကျႌအနွမ်း၊ ရင်ဘတ်ဟပြဲကြီးနဲ့။ ဆံပင်ရှည် ကို နောက်တွဲထုံးထားတယ်။ လွယ်အိတ်အဖာအထေး အဟောင်းကြီးနှစ်လုံးကို ပခုံးမှာ ဘယ်ညာစလွယ်သိုင်းထားတယ်။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ စောင်နဲ့တူတဲ့အရာကို တွေ့ရ တယ်။ မျက်နှာက ဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်ခုံးကထူထူ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် မိုးပေါ်မော့ကြည့်နဲ့ လူထူးကြီးပုံစံပါကွာ။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြေး(ဂျီး)စော်နံလို့ ရေမချိုးဘူးနဲ့တူပါရဲ့။ ပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာ သုတ်ပဝါတစ်ခုလည်း တင်ထားတယ်။ ဝင်လာပုံကလည်းကြည့်ဦး၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော် ကြီးဟစ်ကျယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတာဗျာ။

“သမီးတို့ သားတို့ ပန်ဆင်စရာ၊ ရွှေမင်းဝံတောင်ပေါ်ရိုးက ပန်းချိုးလို့လာ၊ အပွင့်ရယ် ဝါ၊ အညှာမှာ မြရည်လိမ်း၊ ပန်းနွယ်ကစိမ်း ... ဟိန်း လိမ်း ထိန်းကြပေတော့ဟေ့”

အဲဒီ လို ငယ်ငယ်ကကြားဖူးတဲ့ သီချင်းကိုအော်ဆိုပြီး ခြေမြှောက် လက်မြှောက်နဲ့ ဝင်လာလို့ လူပရိတ်သတ်အကြားမှာ ကမလို့ လုပ်လေရောဗျာ။

ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း အဲဒီ အချိန်မှာ နတ်ဒိုးလိုလို ဘာလိုလို တီးလုံးနဲ့ ပင့်လိုက်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ အဲဒီ လူကြီးက သူ့သီချင်းနဲ့သူ ဆို, က, ပြီး ဘာကြာလဲဟေ့။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲ လက်နှိုက်လို့ ပရိတ်သတ်အပေါ် ဖြန့်ကြဲထည့်လိုက်တာ။ အားပါးပါး၊ မောင်ကောင်းတံဆိပ်၊ စံလင်းတံဆိပ် ကျပ်တန်တွေနဲ့ ငါးကျပ်တန်တွေဆိုတာ ပလူပျံသွား တာပဲ။

“ယူကြ ယူကြ သားတို့၊ သမီးတို့ယူကြ ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား ချက်ချင်းမပြီးဟဲ့ ယူကြ”

သို့ကလို ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လွယ်အိတ်ထဲလည်း ညာဘက်လက်က နှိုက်နှိုက်ပြီး ကြဲလိုက်တာဆိုတာ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ ကျလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ဝိုင်းလုကြ၊ ကောက်ကြတာ တရုန်းရုန်း တဝုန်းဝုန်းပဲဟေ့။ လူထူးကြီးကလည်း ကြဲသမှ တစ်နေရာ တည်းကြဲတာမဟုတ်ဘူး။ စောစောကသီချင်းကို အသံဝါကြီးနဲ့အော်ဆိုပြီး နေရာအနှံ့၊ လူအုပ်ရှိရာအနှံ့ လိုက်ကြဲတာကွ၊ ပိုက်ဆံကလည်း နှိုက်လိုက်တိုင်း ထွက်ထွက်လာတယ်။ ကလေးလူကြီး ယောက်ျားမိန်းမ မှန်သမျှ မရသူမရှိသလောက်ပဲ။

ငါတို့လည်း ဝင်လုကြတာပေါ့ကွာ။ မူးနေတော့ မရပါဘူး။ သူများတွေတက်နင်းလို့ ကံကောင်းလို့ မသေတာရယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဒီပါက ကျုပ်ပခုံးကိုလာပုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

“အောင်ကြီး လာခဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒီပါ … ဒီမှာ”

“အသာနေစမ်းပါကွာ။ အသာနေစမ်းပါ ဝင်မလုစမ်းပါနဲ့ ဒါခွင်ကောင်းပဲကွ”

“ဘယ်လို ခွင်ကောင်းလဲကွ”

“ရှူး … တိုးတိုး၊ အသာကြည့်နေစမ်းပါ။ ငါစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ လေးယောက်သား ပိုက်ဆံကောက်နေကြတဲ့ ပရိတ်သတ်ကို ခပ်လှမ်း လှမ်းကနေ ခပ်ထွေထွေနဲ့ ကြည့်နေလိုက်ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူထူးကြီးဟာ ကိုးတောင် ပြည့်စေတီရဲ့ မဟာရံတံတိုင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲလက်နှိုက်လို့ ပိုက်ဆံမိုးရွာပြ နေတယ်။ ပရိတ်သတ်ကလည်း အဘ ဒီဘက်ကိုကြဲပါဦး။ အဘ သမီးတို့ဘက်ကိုကြဲပါဦးနဲ့ ကျွတ်ကျွတ်ကိုညံလို့။ သူကြီးကလည်း အခုလို ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာမယ့်သူပေါ်လာတော့ အံ့သြ ဝမ်းသာလို့ပေါ့မောင်ရာ။

အဘိုးကြီးကလည်း အသံလာရာဘက်တိုင်းကို ပိုက်ဆံတွေကြဲနေတယ်။ ကြဲလို့ လည်း ဂရော အသံဝါကြီးနဲ့ သီချင်းအော်ဆိုလိုက်တယ်။

"သမီးတို့ သားတို့ ပန်ဆင်စရာ၊ ရွှေမင်းဝံတောင်ပေါ်ရိုးက ပန်းချိုးလို့လာ၊ အပွင့်ရယ် ဝါ၊ အညာမှာ မြရည်လိမ်း၊ ပန်းနွယ်ကစိမ်း ... ဟိန်း လိမ်း ထိန်းကြပေတော့ဟေ့"

အဲဒီ သီချင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အော်ဆိုပြီး အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကလိုကလုပ်နေတယ်။ ကြာတော့ အောက်ကလူတွေကပါ သီချင်းကို အလွတ်ရကုန်ပြီး ဝိုင်းဆိုကြ၊ ကကြပါလေ ရောကွာ။ အံ့သြစရာပါပဲ။

တစ်ယောက် တစ်ယောက် မရဘူးဆိုရင်တောင် ငွေအစိတ် သုံးဆယ်ဆိုတာ ငကျွဲ ဆန်တစ်အိတ် ဝယ်လို့ရတယ် မောင်ရင်ရဲ့။

ကလို့ ဆိုလို့လည်းဂရော လူကြီးက တံတိုင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ဟိုးအဝေး တော လမ်းအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားလေရောဟေ့

"လာ လိုက်ကြစို့"

ဒီတင် ဒီပါက ချက်ချင်းအချက်ပေးလိုက်ပြီး ဒီဘက်လမ်းကြားကနေ ဦးဆောင်ခေါ် လည်းခေါ်ရော တို့သုံးယောက်လည်း ကမူးရှူးထိုးနဲ့ လိုက်ကြရောဆိုပါတော့။ အမှန်က ဖြတ်လမ်းကနေ လိုက်ကြတာ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်လည်းကြာရော ဟိုအဘိုးကြီးကို တွေ့ ရပါရောလားကွာ။

လူကြီးက ညောင်ပင်မြစ်ဆုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး လွတ်အိတ်ထဲက ငှက်ပျော်တစ်ဖီးကို ထုတ်လို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အခွံနွှာစားနေတယ်။ ဒါကို တို့အုပ်စုက ချောင်းကြည့်ရင်း မြင် နေရတယ်။

"ဘာလုပ်ကြမှာလဲ ဒီပါ"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ မိုက်ခဲရ။ ဒီလူကြီး လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ

အများကြီးရှိနိုင် တယ်။ ရှိလို့လည်း ဒီလို အသားလွတ်လာကြဲတာပေ့ါ”

“ဟုတ်ပ့ါမလားကွာ၊ အခုလောက်ဆို ကုန်ရောပေ့ါကွာ”

“ကုန်တယ်လို့ မင်းဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ”

“အဲ ... အဲ အဲဒါတော့”

“မင်းတို့အားလုံးနားထောင်၊ ငါတို့ ဒီလူကြီးရဲ့ လွယ်အိတ်ကို ဝင်လုကြမယ်။ မရရင် ဝိုင်းရိုက်မယ်၊ အလွယ်နဲ့ မရရင်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေ့ါကွာ။ အဓိက လွယ်အိတ်နှစ်လုံးရရင် တော်ပြီ။ ကိုင်း စကြစို့”

ကျုပ်လန့်သွားတယ်။ ပြောရရင် ကျုပ်လည်း လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်ပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးကို သူတော်ကောင်းကြီးအဖြစ် ကျုပ်နားလည်ထားတယ်။ ကြည့်စမ်းကွာ။ ဘယ်ရွာသား သူဌေးသူကြွယ်မျှ မကြဲနိုင်၊ မလှူနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူစိမ်းလူကြီးတစ်ဦးက သဒ္ဓါပေါက်စွာနဲ့ လာကြဲတာကို ကျုပ်တို့က အန္တရာယ်ပြုရမတဲ့လား။ ခက်တာက ဒီပါ။ ဒီကောင်က လူတစ်ဇွတ်ထိုး၊ လူမိုက်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်။ သူက သူ့စကားနားမထောင်ရင် ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့အကောင်။ ကျုပ်ကန့်ကွက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့လေးယောက် သစ်ပါးပျဉ်းပေါ်ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးကို တုတ်ကိုယ်စီ ကိုယ်လို့ ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသွင်အပြင်သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူကြီးက စားလက်စငှက်ပျောခွံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး -

“ဘာ အလိုရှိလို့လဲ လူကလေးတို့”

“ကျုပ်တို့လိုချင်တာ ခင်ဗျားရဲ့ လွယ်အိတ်နှစ်လုံးဘဲ အဖိုးကြီး”

“ဟေ လွယ်အိတ်နှစ်လုံး။ ဘာ .... ဘာလုပ်ဖို့များလဲဗျာ”

“စကားမရှည်နဲ့။ ပေးမလား မပေးဘူးလား”

"မပေးနိုင်ပေါင်ဗျာ။ ဒါ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ။ မပေးနိုင်ပေါင်"

"ဟာ ပြောနေတာကြာတယ်၊ ဝိုင်းချကြကွာ"

"ဖုန်း ... ဗုန်း"

"ခွပ် ... ဘုတ်"

"အား ... အ ... အ"

"အင့် ... ဗုန်း"

"အား ... အမယ်လေး၊ ဟော့ကောင်တွေ ဟော့ ဟော့ ... အား ..."

သူတို့သုံးယောက်ဟာ လူကြီးရဲ့ ကျော၊ လက်ပြင်၊ ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်တွေကို လက်ထဲမှာပါတဲ့ တုတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာကွာ၊ ဘာကြာလဲ လူကြီးမြေကြီးပေါ်မှာ လူးလွန့်အော်ဟစ်နေရရှာတယ်။ ဒီတင် ဒီပါက စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ လွယ်အိတ်နှစ်လုံးကို ပတ်ဝန်းကျင်မမြင်ခင် အမြန်ဖြုတ်လို့ တောလမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးသွားတယ်။

မိုက်ခဲရယ်၊ စိန်ကြီးရယ်ကလည်း နောက်ကနေ အပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ် လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးလိုက်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာဆို ဟိုကောင်သုံးကောင် ဘယ်ရောက်မှန်း မသိရတော့ဘူး။

ကျုပ် သူတို့နောက်လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား။ လူကြီးကိုတောင်းပန်ရင်း ပြုစုပေး ရကောင်းမလား။ ချီတုံချတုံ စဉ်းစားနေရာကနေ မထူးပါဘူး ဒီအဘိုးအိုကြီးမှာ အပြစ်မရှိ ပါဘူး။ ငါသွားကူညီမယ်ဆိုပြီး အဘိုးအိုကြီးရှိရာကို ပြေးလာခဲ့လိုက်တယ်။ လူကြီးက သွေး တွေ ပေလူးပြီး သနားစဖွယ် ဘယ်ညာလူးလိမ့်နေတယ်။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လူကြီးရဲ့ သနားစရာ အပြစ်မဲ့မြင်ကွင်းကို မြင်ရပြီး စိတ်ထိခိုက်သွား ခဲ့တယ်

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"အဘ ... အဘ"

"အား ... ရက်စက်တဲ့ ကောင်တွေပဲကွယ်၊ အား ... အ"

"အဘ ... အဘ ထနိုင်ရဲ့လားဟင်။ ကျွန်တော် ကူညီမယ်နော် အဘ"

ကျုပ်က ရေအိုးစင်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး ကျနေတဲ့ အဘရဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေ ဆွတ်ပြီး ခပ်ဖွဖွလေး သန့်စင်ပေးလိုက်တယ်။ မကြာခင် အဘဟာ နေသာထိုင်သာရှိလာ တယ်။

"အဘ နေကောင်းသွားပြီလား"

"အေးကွာ ထနိုင် ထိုင်နိုင်ပါပြီ။ လူမိုက်တွေပဲကွယ့်။ ဒါနဲ့ သားနာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"မောင်အောင်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ် အဘ"

"မောင်အောင်ကြီး နေတော့ရော"

"ဒီကျိုက်အိုင်ရွာမှာပါပဲ ခင်ဗျ"

"ငါ့သား ဟိုလူမိုက်တွေနဲ့ သိလား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သိ ... သိပါတယ်ခင်ဗျ"

"အင်း ... လူမိုက်တွေ လူမိုက်တွေ။ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပါလား။ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် အေးလေ ကံစီမံရာအတိုင်းဖြစ်ကြရသကိုး သားရယ်။ ကဲ ... ကဲ အဘသွားမယ်"

"အဘ ဘယ်မှာနေလဲဟင် အဘ"

"ဩော် အေး အေး အဘလား နေရာအနှံ့အပြား လျှောက်သွားနေတာပါပဲ သားရယ်"

“အဘ ဟို ... ဟို သားတို့မှာ အပြစ်ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်အဘ။ သားကန်တော့ တောင်းပန်ပါတယ် အဘရယ်”

ကျုပ်က သို့ကလို ပြောပြီး အဘ လူထူးဆန်းကြီးရဲ့ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ကန်တော့ လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ -

“သာခု ... သာခု ... သာခု၊ လူလေး မောင်အောင်ကြီး”

“ခင် ... ခင်ဗျာ အဘ”

“ဒီလူစုကြီးထဲမှာ ငါ့သားက သူတော်ကောင်းလေးပဲကိုး။ ဘာလို့ သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး မိုက်တွင်းနက်ချင်ရတာ လဲ သားရယ်”

“ခင်ဗျာ”

“အဘ သိပါတယ်ကွယ်။ အိမ်း လူကောင်း စိတ်ကောင်း ရှိသူတွေကို ဘုရား မပါလိမ့် မယ် သားရယ်။ ဒါကြောင့် ယက်သဲ့ကြား ငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါးကြောင်စား၊ ကျန်တဲ့ငါး ဘုရားကယ်လိမ့်မယ်လို့ တဘောင် ဆိုခဲ့ရသပေ့ါ။ ကိုင်း ... ငါ့သား သူတော်ကောင်းလေိုး အဘချီးမြှင့်ခဲ့မယ်ကွယ်။ မင်းအိတ်ထဲမှာ ဘာပါသလဲ ပြောစမ်း”

ဒါနဲ့ ကျုပ်က အိတ်ထောင်ထဲက လက်နှိုက်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ မတ်စေ့လေးတစ် စေ့ ရလိုက်တယ်။ အဲဒီ မတ်စေ့ကို အဘထံဖြန့်ပြလိုက်တော့ အဘက မတ်စေ့ကို လှမ်းယူ လိုက်ပြီး သူ့ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက် နှာမူလိုက်ပြီး ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို နှုတ်ကရွတ်လို့ သူ့ညာလက်ဖဝါးနဲ့ မတ်စေ့ကို သုံးကြိမ်ရိုက် ချလိုက်တယ်။

“ရော့ လူကလေး၊ ဟောဒီမတ်စေ့ကို သေသေချာချာသိမ်း။ အနာရောဂါဖြစ်ရင် ရေ စိမ်သောက်။ ပယောဂဝင်ရင် မတ်စေ့ကို ရေစိမ်တိုက်၊ ဖျန်း၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ပါ။ ကျွဲသား၊ နွားသားကို ရှောင်ပါ။

သူတော်ကောင်းတွေ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေကို မပြစ်မှားနဲ့။ ကံငါးပါးကို လုံအောင်ရှောင်ပါ။ ငါ့သား အန္တရာယ်ကင်းပြီး တစ်နေ့ ကြီးပွားချမ်းသာလိမ့် မယ်၊ ကိုင်း အဘသွားမယ်”

“အဘ ဟို ... ဟိုကိစ္စ ရဲ ... ရဲကို”

“အဘ မတိုင်ပါဘူး သားရယ်။ ဒါလည်း ဒါနလို့ပဲ မှတ်လိုက်တယ်။ ကိုင်း ... သွားပြီ ဟေ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း အဘ ဖုတ်ဖတ်ခါပြီး လူကောင်းတစ်ယောက်အသွင်အတိုင်း ဟိုး အရှေ့စူးစူး ကတ္တရာလမ်းရှိရာအရပ်သို့ သီချင်းအော်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

ကျုပ်ကတော့ အဘ မန်းမှုတ်ပေးသွားတဲ့ မတ်စေ့ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ဆုပ်ရင်း ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့တာပေ့ါ။

*

(၄)

“အောင်ကြီး ... အောင်ကြီး ... မြန် ... မြန် ... လာပါဦးဟ”

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်ကြီးရယ်။ မျက်နှာက ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေ တဲ့အသွင်နဲ့ မောကြီးဟိုက်ကြီးဖြစ်ပြီး စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ရှာဘူး။ အဝတ်အစား တွေလည်း ချွေးတွေရွှဲရွှဲစိုလို့။ ပုဆိုးအောက်နားကလည်း ကွဲလို့။

“စိန်ကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာပါကွာ နောက်မှမေးပါ။ ဟို … ဟိုမှာ ဒီပါနဲ့ မိုက်ခဲ လာ မြန်မြန်လာပါဟ”

သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လို့ တော လမ်းလေးမှသည် ရွာသားတွေ ထင်းခုတ်တဲ့တောထဲကို ပြေးသွားလိုက်ကြတယ်။

“ဟိုမှာ ဒီပါနဲ့ မိုက်ခဲ”

“ဟာ ….”

“အမယ်လေး ကြောက်လိုက်တာ အောင် … ကြီးရာ”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာပါကလား။ မိုက်ခဲ နဲ့ဒီပါဟာ ပြာနှမ်းတဲ့ကိုယ်ရောင်နဲ့ မျက်လုံးများ၊ နှာခေါင်းများမှ သွေးများစီးကျကာ အသက် မဲ့နေကြပြီ။

“အမယ်လေးဗျ”

ကျုပ်အကြီးအကျယ် လန့်သွားတယ်။ မြင်လိုက်တာ အခြားမဟုတ်ဘူး။ ဒီပါနဲ့မိုက်ခဲ တို့ရဲ့ အလောင်းခေါင်းရင်းမှာ လက်မောင်းခန့်တုတ်တဲ့ နက်ပြောင်ပြောင် ပါးပျဉ်းထောင် နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးနှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရလို့ပဲ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မြွေဟောက်နှစ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ စိန်ကြီးက ကြောက်လန့်လို့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတယ်။ ကျုပ် လည်း မကပ်ရဲတာနဲ့ အသာနောက်ဆုတ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မြွေ ဟောက်နှစ်ကောင်ဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးအနက်က စိတ်ကြီးကို မျက်လုံးရဲရဲနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ကြာတော့ စိန်ကြီးမနေရဲဘဲ ကျုပ်လက်ကိုဆွဲပြီး ရွာထဲကို ပြန်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ် လည်း သူကြီးအိမ်သွား

အကျိုးအကြောင်းပြောပြလို့ သူကြီးတို့အဖွဲ့နဲ့ တောထဲပြန်လာပြီး လူသေအလောင်းနှစ်လောင်းကို ရွာသားတွေအကူအညီနဲ့ ပြန်သယ်လာခဲ့ကြတယ်။ မြွေ နှစ်ကောင်ကတော့ မရှိတော့ဘူး။

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ စိန်ကြီးနဲ့ အောင်ကြီးရာ"

ကျုပ်က ကျုပ်သိသလောက် အပိုင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ တောထဲက အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ စိန်ကြီးက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ဟောဒီလိုပြောပြခဲ့တယ်။

"ကျုပ်တို့ သုံးဦး အဲဒီ လူကြီးဆီက လွယ်အိတ်နှစ်လုံးကို ရိုက်လုပြီး တောထဲကို ပြေး လာခဲ့ကြတယ်ဗျ။ တောထဲလည်းရောက်ရော ဖောင်းနေတဲ့ အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်ကို ဒီပါနဲ့ မိုက်ခဲက အလောတကြီး နှိုက်ကြည့်လိုက်တာ အဲဒီ အထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ အဖိုးတန်ရွှေ ငွေတွေ ရှိဦးမယ်အထင်နဲ့ နှိုက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ နှစ်ဦးစလုံး အားခနဲ အော်ပြီး မြေကြီး ပေါ်လဲကျ တွန့်တွန့်လူး၊ မျက်လုံးနဲ့ ပါးစပ်ထဲက သွေးစိမ်းတွေထွက်လာပြီး လဲကျသေဆုံး သွားကြတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ လွယ်အိတ်နှစ်လုံးထဲက မြွေဟောက်ကြီးနှစ်ကောင် ထွက်လာတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ...၊ ဖြစ်စဉ်ကတော့ ဒါပါပဲ သူကြီးရယ်"

"တောက် တော်တော့်ကို မိုက်တဲ့ကောင်တွေကွာ။ အဲဒါ လူသူတော်ကောင်းကို သွားပြစ်မှားလို့ ကံကြီးထိုက်တာ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးလဲဆိုတာ မင်းတို့ငါတို့ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ တို့ရွာရဲ့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ ထီးတင်ပွဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ငွေအများကြီး လာရောက်ကြဲဖြန့်လှူဒါန်းသွားတယ်ဆိုကတည်းက ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်လို့သာပေ့ါ လူမိုက်တွေရဲ့။ ဒီလောက်တောင် အမြော်အမြင်နည်းရလားကွာ။ ခုတော့ မင်းတို့ ကိုယ့်အကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ခံကြရပြီ။ ဒါဘယ်သူမှ ကယ်လို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ထိုက် နဲ့ ကိုယ်ခံကြပေတော့"

*

(၅)

ဒီပါနဲ့မိုက်ခဲကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးနောက်နေ့မှာ စိန်ကြီးတစ်ယောက် သွေးအန်ပါလေရော ဟော့။ ဘယ်ဆရာမှ ကုလို့မရဘူး။ စိန်ကြီး အမေလေး၊ အဘလေး တနေရတယ်။ စိန်ကြီး မိန်းမခင်အေးမူလည်း ကယ်ပါဦး ကိုအောင်ကြီးရဲ့ဆိုပြီး ငိုကြီးချက်မ ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း အမောတကော လိုက်သွားခဲ့တယ်။ စိန်ကြီးဟာ အိပ်ရာထဲမှာ သွေး တုံး၊ သွေးခဲတွေနဲ့ မြင်လို့မကောင်းဘူး။ မျက်ရည်တွေလည်းကျလို့၊ သူ့သမီးလေးနှစ်ယောက် က အဖေ အဖေနဲ့ တပြီး ငိုနေရှာတယ်။ ကျုပ်လည်းမြင်ရော စိန်ကြီးဟာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပြီး ...

"ငါ ငါတို့ မှားတယ် အောင်ကြီးရာ။ အောင်ကြီး ... ငါ့ကို ကယ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရာ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး"

စိန်ကြီးဟာ ငိုလိုက်၊ သွေးတွေအန်လိုက်နဲ့ မြော့မြော့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သတင်း မေးလာကြတဲ့ လူတွေကလည်း စိန်ကြီးတော့ ဒီပါတို့နောက်ကို မိုက်မွေနဲ့ လိုက်ရတော့မယ် လို့ ဝေဖန်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်ခုကို သွားသတိရတယ်။ အဲဒါက အဘစီရင် ပေးခဲ့တဲ့ မတ်စေ့လေးပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ငါစမ်းသပ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကို ကပျာကယာ ပြန်ပြေးလာ ဘုရားစင်ပေါ်က မတ်စေ့ကလေးကိုယူလို့ သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး ရေစိမ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို အာရုံပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန် မျက်စိထဲ အဘ လူထူးဆန်းကြီးရဲ့ ရုပ်ပုံဘွားခနဲပေါ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်လက်အုပ်ချီပြီး သစ္စာပြုလိုက်တယ်။

"အနန္တော အနန္တငါးပါးနှင့် ကျေးဇူးရှင် အဘခင်ဗျား။ သားကြီး မှန်သော သစ္စာပြုပါ တယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှစ၍ သေရည်သေရက်များကို မသောက်တော့ပါ။ ကျွဲသား၊ နွားသား များကို မစားတော့ပါ။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်များ ပါဏာပေတံ အသက်ထက်ဆုံး ရှောင်ကြည်ပ့ါ မယ်အဘ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်လည်းကောင်း၊ အဘစီရင်ပေးသနားခဲ့သည့် ဤမတ်စေ့၏ တန်ခိုးအာနိသင်အစွမ်းကြောင့်လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမိုက်မဲ၍ အဘ အား စော်ကားကျူးလွန်ခဲ့မိသော ဤသူငယ်ချင်းကိုစိန်ကြီးအား သနားသဖြင့် ကယ်တင် စောင်မတော်မူပါ ကျေးဇူးရှင် အဘခင်ဗျား"

အဲဒီ လို သစ္စာပြုပြီးနောက် မတ်စေ့စိမ်ထားတဲ့သောက်ရေကို လူမမာစိန်ကြီးအား တိုက်ပြီး ဆံဖျားမှ ခြေထောက်အထိကိုလည်း အဲဒီ မတ်စေ့စိမ်ရေနဲ့ ဖျန်းတောက်သပ်ချပေး လိုက်တယ်။

မကြာခင် စိန်ကြီး မျက်စိနှစ်လုံးမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်သားတွေနဲ့ ဆွေ မျိုးသားချင်းတွေက စိန်ကြီးအသက်ထွက်သွားပြီဆိုပြီး အော်ဟစ်ယိုလိုက်ကြတာ ကျွတ် ကျွတ်ကိုညံ့လို့၊ ဒီတင် ကာလသားတွေနဲ့ လူကြီးတွေက သင်္ဂြိုဟ်ရေးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ တိုင်ပင်နေတုန်းရှိသေး စိန်ကြီးလူးလွန့်ပြီး နိုးလာပါလေရောဗျာ။

အို တစ်အိမ်သားလုံး တစ်ဆွေမျိုးလုံးဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ ပြေး ဖက်ကြ၊ ထခုန်ကြ၊ အံ့သြကြပေါ့ကွာ။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး စိန်ကြီး လုံးဝသွေးမအန်တော့ဘူး။

နောက်နေ့ကျတော့ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲပြင်ပြီး ကျေးဇူးရှင်အဘကိုရည်မှန်းလို့ တောင်း ပန်ဒဏ်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့စိန်ကြီး နောင်တတရားရပြီး အသက်(၅၀)ထိ ဘုရားတရားနဲ့ နေသွားခဲ့တယ်။

ကျုပ်လည်း အဲဒီ အချိန်ကစပြီး အကျွတ်တရား၊ အသိတရားများရပြီး

တန်ဖိုးရှိတဲ့ အသိတစ်ခု တိုးလာခဲ့တယ်။ ဟောဒီလောကကမှာ မြင်အပ်မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းများရှိတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းများဟာ လူ့လောကအတွင်းကို အချိန် အခါဆိုက်ရင် အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ အသွင်သဏ္ဍာန်နိမ့်ကျ မှုကို ကြည့်ပြီး မစော်ကားမရှုတ်ချရဘူး။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက လူတွေကို မစချင်လို့ လာတာ ရှိသလို ဆုံးမသွန်သင် သတိပေးချင်လို့ လာတာလည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခု တိုးလာခဲ့ တယ်။

အဲဒီ အချိန်ကစပြီး အဘစီရင်ပေးခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းသောမတ်စေ့နှင့် ရောဂါအမျိုးမျိုး၊ ပယောဂအမျိုးမျိုးကိုကုပြီး ကျုပ် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး တိုင်းရင်းဆေး ဆရာဘဂ၊ ဝိဇ္ဇာရေဆေးဆရာဘဂနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့ပြီး ဘာသာ သာသနာအကျိုးကို ပြုလုပ်ရင်း နဲ့ နိဗ္ဗာန်စခန်းကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံခဲ့တယ်

"အခု အဲဒီ မတ်စေ့လေး ရှိပါသေးလား အဘဦးအောင်ကြီး ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် အခုလိုမေးလိုက်တော့ အဘဦးအောင်ကြီးက ဒီလိုဖြေခဲ့တယ်။

"ကျုပ်ဘဂ နေဝင်ချိန် နီးလာပါပြီ။ ကျုပ်လည်း ကုသိုလ်ရအောင်၊ စွန့်ကြဲစီရင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဘလည်း ကုသိုလ်ရအောင် ကျိုက်အင်းဘုရားရှေ့က ရှေးဟောင်းပေါ်တော် စေတီ ဌာပနာပိတ်ပွဲမှာ အဲဒီ မတ်စေ့ကို ဘုရားဌာပနာပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ကျုပ် လှူဒါန်း ထည့်သွင်းခဲ့လိုက်တယ် စာရေးဆရာ" တဲ့။

*

အဘဦးအောင်ကြီး အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်နေရာ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်း ကျိုက်အင်းစေတီ တော်မှ ပြန်လာခဲ့တော့ အဘဦးအောင်ကြီး ရွတ်ပြသည့် ရှေးသီချင်းသံက ကျွန်တော့်ရင်ကို စီးကူးပူးကပ်၍ ပါလာခဲ့သည်။

"သမီးတို့ သားတို့ ပန်ဆင်စရာ၊ ရွှေမင်းဝံတောင်ပေါ်ရိုးက ပန်းချိုးလို့လာ၊ အပွင့်ရယ် ဝါ၊ အညှာမှာ မြရည်လိမ်း၊ ပန်းနွယ်ကစိမ်း … ဟိန်း လိမ်း ထိန်းကြပေတော့ဟေ့"

အပွင့်ရယ်ဝါတဲ့။ ဒါက ဘာသာ သာသနာဝင်းမယ့် လင်းမယ့်အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ အညှာမှာ မြရည်လိမ်းတဲ့။ ဒါကတော့ စည်းလုံးခြင်း။ နုပျိုခြင်းရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်လား။ ပန်းနွယ်က စိမ်း။ စဉ်းစားကြည့်ရင် အဝါရောင်သာသနာသည် အစဉ်စိမ်းစိုတော့မည့် သဘောပဲ။ ဟိန်း … လိမ်း … ထိန်း … ဒါက ကမ္ဘာကျော်မယ့် အဓိပ္ပာယ်ရည်ညွှန်းတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ လိမ်းကြစို့၊ ခြယ်ကြစို့။ သည့်နောက် ကျွန်တော်က လင်္ကာလေးကို စိတ်မှ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ အဓိပ္ပာယ်အနှစ်သာရကို ခံစားမိရလာသောအခါ နှုတ်မှ အသံထွက်၍ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ အားလုံးဝိုင်း၍ ရွတ်ဆိုကြပါကုန်လော့။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

*